

ere rigtige, saa nær man overhovedet kan komme Sandsynligheden paa dette Omraade, om end der kan være noget Spørgsmaal om Summerne, som dog spille en underordnet Rolle her. Naar dette er Tilfældet, ser jeg heller ikke, at Statens Garanti kan medføre videre Risiko for Staten; men en saadan Garanti maa der være, og det var jo netop en Mangel ved det sidste Alderdomsforsørgelsesforslag, som blev fremlagt fra Regeringens Side — det første taler jeg ikke om, det blev jo forladt kort efter — at man førte Folk ind paa en Vej, som man ikke kunde aabne dem Udgang til at komme til Ende med, saaledes som man havde stillet dem i Udsigt, men man maatte forbeholde sig at bryde af i det mindste for den vigtigste Klasse af dem, der var Tale om, saa snart det skulde vise sig, at Kassen ikke slog til. Det vil jo erindres, at der var 3 Klasser af forsikrede, nemlig de, som indbetalte et Indstud een Gang for alle, de, som betalte de saakaldte faste Indstud eller faste Indstud til bestemte Tider gennem en længere Arrække, og endelig de, som betalte de saakaldte fri Indstud, ikke under 10 Kr., naar de kunde, altsaa til ubestemte Tider, for disses Bedkommende var man nødt til at reservere sig, at bryde af. Det var jo et let Regnestykke, naar man satte 2 Millioner hen, at beregne, hvor meget af dem, der blev bundet ved de saakaldte faste Indstud, det vil sige Indstud ved regelmæssig Betaling, medens det var ganske umuligt at vide, hvad der kunde bindes af de Indstud, der kom i Ny og Næ, med hvad de kunde til ubestemt Tid, og man var derfor nødt til overfor dem at forbeholde sig, naar der ikke var mere i Kassen, naar de 2 Millioner, der vare bestemte til dette Ojemed, vare bundne, at maatte sige: Ja, I kunne ikke saa noget af den Dividende, I have stræbt til. I Modsatning dertil forekommer det mig, at det er en stor Fordel ved nærværende Lovforslag, at selv om Beregningen til enkelte Tider eller i et enkelt Aar ikke maatte vise sig ganske tilfredsstillende, er Staten Garant for, at enhver faar det, som Lovforslaget hjemler ham, at han efter det vil være berettiget til at faa det. Selv om det skulde hælde i et Aar eller to eller flere, at Statskassen skulde skyde, lad os sige een Million til, fordi Beregningen havde vist sig ikke fuldkommen paalidelig, vil jeg sige, at et saadant Belsøb som een Million om Aaret anvendt dertil fra Statskassen som Garant vil efter min Mening være bedre anvendt end den Million eller noget mere, der aarlig udgives til den Livvagt, som Regeringen har troet at burde sikre sig for

saadanne Tilfælde, at Folket skulde blive urolig, overfor det, som den ærede Ordsvor for Forslagsstillerne kaldte det Statskup, hvor under vi leve. Der er fra flere Sider fremkommet som Indvending mod Lovforslaget, at det ikke undtager de Personer, som ere straffede for en i den offentlige Mening vanærende Handling, eller som have nydt Fattigunderstøttelse. Jeg har anset det for en ligefrem Fordel og et Gode, at Lovforslaget ikke har undtaget disse. Det er jo saaledes i Almindelighed i det mindste efter andre Retsforfatninger, at naar nogen bliver straffet, og han har udstaaet sin Straf, har han udsonet sin Brøde, og saa kan den ikke tilregnes ham mere. I vort ihdlige Naboland er det saaledes, at en ved Dom kan miste Vren for saa og saa lang Tid, men naar den Tid er forbi, har han sin Vren igen. Jeg tror, at det er et falsk og for vort Samfund nedbrydende Princip, at naar en Mand en Gang er bleven straffet, skal han, om det end er nok saa længe siden, vedblive at lide derunder, uagtet han har udsonet sin Straf og dermed sin Brøde. Det samme gælder om dem, der have nydt Fattigunderstøttelse; dersom en Mand en Gang, tidligere eller senere, maasse langt tilbage i Fortiden, har været saa uheldig at maatte ty til Fattigvæsenets Hjælp, det være sig kun en enkelt Gang, hvad er det saa for en Grund til, at han bestandig skal være stemplet som den, der staar i de meniges anden Klasse og aldrig kan komme op til at staa som sine Næbore? Tager vi det foreliggende Lovforslag om Fattigvæsenet, indeholder det ikke en Gang noget om, at saadanne Virkninger faldt bort — jeg sigter til det § 64 —, selv i Tilfælde af Refusion eller Estergivelse; det kan være, at det er Meningen, men det staar der i alt Fald ikke. Nej, en enkelt Forseelse eller en enkelt Trang tror jeg ikke burde have en blivende Virkning til Skade for den paagældende, og han skal jo under alle Omstændigheder forsørges, det siger jo Grundloven. Jeg tror, at det mere vil styrke dens Mod, som en Gang har forset sig, og hans Energi til at blive et godt Menneske, som dens Mod, der en Gang har modtaget en Hjælp, naar man slaar en Streg der over, end naar man trykker ham ned. Jeg skal ikke komme ind paa, hvad det ærede Medlem fra Møen (Bosjen) bemærkede om Forhandlingspolitikken og Modsatningen dertil. Han htrede noget om, at de, der som han mente noget med Forhandlingspolitikken, maatte tage Del i positivt Arbejde. Det ærede Medlem, der havde Ordet før mig, har allerede til Dels svaret derpaa, og jeg kan hen-